

[Grethe Fenger Møller]

lighed for at stå til rådighed for arbejdsmarkedet.

Jeg er også af den opfattelse, at dette meget væsentlige problem ikke skal løses gennem vores arbejdsløshedsforsikringslov, for det er meget vigtigt, at vi fastholder princippet om, at man for at kunne få ret til dagpenge også står til rådighed for arbejdsmarkedet, og jeg mener derfor, at dette spørgsmål må henhøre under kommunernes ansvar, og at det er kommunerne, der er forpligtede til at stille det fornødne antal daginstitutioner til rådighed.

Jeg ser det derfor også som noget meget positivt, at arbejdsministeren kunne oplyse, at der inden for det sidste år har været en vækst i antallet af daginstitutioner, således at vi har fået 10.000 nye institutionspladser. Jeg hører ikke til dem, der tror på, at vi har noget naturligt familiemønster, som bevirker, at børnene især eller udelukkende er kvindernes ansvar. Jeg tror, at samfundet er ved at ændre sig, således at vi har en række forskellige familiemønstre, og det, vi må give adgang til, er, at folk frit kan vælge, hvilket familiemønster de ønsker at leve under.

Jeg tror også, det er rigtigt, at børnene er forældrenes ansvar, forstået på den måde, at det er forældrene, der har ansvaret for børnenes opdragelse, men jeg mener også, at samfundet har et ansvar over for børnene på den måde, at samfundet må være forpligtet til at sørge for, at der er et tilstrækkeligt antal daginstitutioner til rådighed, og at disse institutioner har den fornødne kvalitet.

Jeg kan således ikke give tilslutning til SFs forslag, fordi jeg ikke mener, at problemet bør løses via arbejdsformidlingslovgivningen, men må løses af kommunerne.

Melchior (CD):

Der bliver også kun sympati og ikke rigtig noget at have den i fra CD over for det foreliggende forslag, således som forslagsstillerne allerede har måttet høre det et antal gange. Det er ét blandt mange skoleeksempler på, hvor svært det er at lave lovgivning og indrette tingene ideelt. Der bliver her peget på et problem, som vi absolut synes er vigtigt at se på igen og igen og komme så nær en retfærdig løsning af som muligt, men vi tror ikke, at det foreliggende forslag er brugbart, af grunde, som både arbejdsministeren og

flere af ordførerne har været inde på, og som jeg derfor ikke skal gentage.

Når forslaget taler om manglende muligheder for at få børn forsvarligt passet, siger man til sig selv: hvordan skal man nu bevise, at det ikke var muligt, og hvad er forsvarligt? Bemærkningerne siger, at forældrene skal kunne bevise det, men det bliver meget svært at føre dette bevis, for der findes jo ud over institutionspladser også mulighed for privat pasning. Hvor megen umage har man nu gjort sig? Hvor meget har man været villig til at ofre på det? Er det et tilfælde, hvor et forældrepar begge to er udearbejdende, således som jeg har det i min egen familie, mener jeg, man må være villig til at ofre ganske meget for at opnå den pasning. Det bliver meget svært at kontrollere, og det giver mulighed for masser af omgæelser, selv hvis man laver et kontrolorgan for virkelig at se, at der ikke bliver alt for meget misbrug med det.

Imidlertid har sagen altså absolut relevans, og vi vil gerne medvirke til i udvalget bl. a. at opfordre ministeren til at undersøge behovet ved f. eks. at spørge et antal tilfældigt valgte kommuner og derfra få nogle indberetninger om, hvor mange det drejer sig om, hvor stort problemets omfang er. Det er meget vigtigt at vide, hvis man vil gå i møde og finde en egnet løsningsmodel for den.

Vi kan altså tilsige den absolutte positivitet i behandlingen, uden at vi egentlig kan pege på nogen egnet løsning.

Jeg vil dernæst knytte et par kommentarer til tidligere ordførerindlæg her. Jeg er ganske og aldeles uenig med fremskridtpartiets ordfører, når han sådan over en bank talte om det upersonlige institutionspersonale. Jeg ved fra egne oplevelser, at der findes umådelig meget både dygtigt og hengivent og kærligt institutionspersonale, og jeg synes, det er for letkøbt bare at rakke dem ned. Selvfølgelig har en plejemor, der kun har fem børn, lettere ved at se efter de fem end én, der skal se efter ti eller flere, men at institutionspersonale virkelig gør en personlig og hengiven indsats mange steder, skal dog ikke forties.

Jeg hæftede mig med interesse ved den ret store forskel på venstres ordførertale og de konservatives ordførertale, hvor hr. Holm fra venstre meget stærkt understregede, at børnepasningen er forældrenes ansvar – og det lyder også både smukt og kønt, men det be-